

Sămănătorul

Revistă Literară Lunară

Anul I. Nr. 1 - mai 2011 - Apare în locul Buletinului Info nr. 5/2011, "SEMÃNÃTORUL", care a fost lansat la 1 ianuarie 2009

Primii directori si fondatori din 1901:
Al. Vlãhutã
G. Cosbuc

Director 2007-a.c.:
NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP
MARIANA BRAESCU SILVESTRI

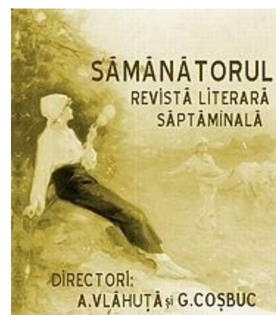
CUPRINS

(Fragmente din aparitiile lunii mai)

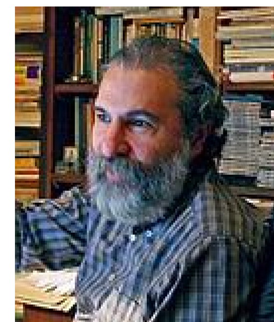
Cititi volumul complet cãutând titlul scrierii la www.editura-online.ro

Proza
PETRINA RISTEA - Complotul si altfel de scrieri
TITINA NICA TENE - Viata ca o punte
Poezie
George Anca - Mari poeme indiene
Criticã literarã
Cezarina Adamescu - Întâlniri în zori de mileniu
Reportaj
Cezarina Adamescu - O lectie de supravietuire
Teatru
CATALIN RADULESCU - Sase scheciuri
Eseu
AL. FLORIN TENE - Cartea, prietena mea
Studii
TRAIAN LAZAR - Iuliu Maniu si serviciile secrete

Notã. Revista "Sãmãnãtorul" apare de probã în lunile mai si iunie pânã la aniversarea din luna iulie când va lua locul Buletinului informativ "Semãnãtorul" în mod definitiv

Fondator nou 2007:
ARTUR SILVESTRI

De retinut!
Noua revistã literarã Sãmãnãtorul contine fragmente din scrierile apãrute pe situl www.editura-online.ro
În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1902-1910

„SÃMÃNÃTORUL", este o nouã publicatie literarã online conceputã de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Românа pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sãmãnãtorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouã formã de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Semãnãtorul" care apãrea din anul 2009. Acesta nu avea decât o paginã web cu titlurile apãrute la Editura online Semãnãtorul (www.editura-online.ro) si articolele de criticã literarã apãrute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentã.

Deoarece în luna iulie a.c. se împlinesc trei ani de la înfiintarea editurii online Semãnãtorul, mi-am propus ca în locul buletinului info sã aparã aceastã revistã, incluzând si fragmente din noile scrieri apãrute în luna precedentã (continuare în pag 2)

Numerele online ale noii publicatii le gãsiti la adresa:

http://www.scribd.com/semanatorul

Cuvânt înainte

de Nicu N. Tomoniu

www.tomoniu.ro

(Continuare din pagina întâi) Apãrând si revista “Sãmãnãtorul” - cu un continut tematic si într-un format apropiat de cel care se publica acum un secol - nu numai cã suntem la curent cu noile titluri apãrute si noii autori promovati pe site, dar, fãrã a downloada întreaga scriere, ne putem face o idee despre aceasta citind un fragment.

Pentru omul mileniului trei, mereu în crizã de timp datoritã tehnicii - care parcã te mânã în pas cu evolutia ei - evident cã solutia unei reviste creatã din fragmente ale noilor aparitii, înseamnã o amplificate a numãrului de accesãri si deci interes pentru ceea ce facem.

Din nefericire, din dorinta de a putea scrie in viitor fragmentele si in format html, nu folosim în scriere toate diacriticele, unele fiind inlocuite cu “s” si “t”. E adevãrat cã problema poate fi rezolvatã prin convertirea textelor în format pdf, dar unii cititori ar dori sa copieze unele fragmente, de pildã crtiticii literari. Ori, nu toti posedã un program specializat de conversie a fisierului pdf în fisier doc si atunci vom cãuta sã le dam aceastã posibilitate evitând cele douã diacritice care n-au echivalent în standardele windows.

De ce nu o revistã literarã în sensul strict?

Pentru cã aceasta ar presupune o întreagã redactie si o grãmadã de bani chiar si pentru un proiect editorial finantat, de pildã de AFCN, care deruleazã astfel de proiecte. Ori, Sãmãnãtorul, este o revistã a sãracului, Fundatia Tismana nu dispune nici mãcar de banii pentru cofinantare.

Apoi, cu AFCN ne-am mai fript odatã. Am pus pe situl lor o carte rarã: “Viata Sf. Nicodim de la Tismana” care a fost lãsatã acolo pânã au venit actualii portocalii. Si ati vazut probabil la televizor cum obtin ministri portocalii fondurile pentru sotiile lor: în douã sãptãmâni! Noi ne zbatem sã scoatem o revistã, ani în sir pe un proiect... Vremurile de astãzi deci, nu-s normale, nu-s pentru cei cinstiti si sãraci. Acestia trebuie ajutati tot de cei onesti si fara bani, ca noi, nu de cei care ne guverneazã în interes propriu. Si tocmai de accea si facem aceastã corvoadã.

Pentru cã trebuie sã fim constienti cã dacã lãsãm numai pe cei cu bani sã scrie tâmpeniile lor, dacã le permitem sã facã din demagogia si minciuna lor lecturã obligatorie pentru popor, ziua când nu ne vom mai recunoaste ca natiune milenarã ci un popor de neo-nomazi, migratori prin noul imperiu zãmislit prin apus, nu e departe! Ne vom dilua prin lume, iar satele nostre goale se vor repopula cu neamuri strãine de fiinta româneascã asa cum se intâmplã astãzi în sudul Italiei cu libienii zgorniti din propria tarã de alt conducãtor descreirat!

Dacã editura sãracului este “Semãnãtorul - Editura online”, iatã acum si revista sãracului, “Sãmãnãtorul”, care poate exista chiar si cu un singur editor. Se extrag fragmente de la cei care ne scriu, le punem aici si lansãm revista in lume! Trebuie doar sã avem rãbdare: azi picã un ministru, mâine un guvern si precis va pica si Paypay marinarul.

Poate se saturã lumea de toti acesti “mate fripte” care-si fac veacul pe la televiziuni searã de searã si chiar în timpul programului. Vom rãmâne noi între noi, “România tainicã” a lui Artur Silvestri, România tãcutã si flãmândã a lui Nicolae, Ion, Gheorghe, Maria, Titina, Victorita si atâti altii! Poate chiar si Filomela de la gherghef se poate gândi într-o zi cã e în stare sã scrie mai bine decât pricãjitii de prin Institutele culturale românesti de peste hotare... “Operele” hotilor de bani destinati proiectelor europene vor sta în librãrii pline de praf. Nu vor fi citite de nimeni, pentru cã nu sunt create decât de niste mincinosi si niste hoti, de care poporul s-a scârbit.

(continuare în pagina trei)

Asa cum scriam în raportul Fundatiei Tismana: este necesar ca "SÃMÃNÃTORUL", sã ajungã o nouã publicatie literarã cititã si cãutatã, pentru ca ea este conceputã pe baza a peste trei sute de volume - absolut inedite - fiind o acumulare de fortã literarã originalã si nepartizanã, care de la sine se impune si se face cunoscutã în lumea scriitoricească. O asemenea traistã de sãmânte literare netratate, n-are cum sã nu devinã o marcã, un brand românesc ca un brad în vârf de Carpati.

Este momentul ca proiectul nostru cultural sã fie cunoscut si apreciat în ansamblul miscãrilor de independentã a lumii noastre literare, pentru cã regula oficialã de astãzi în România o face o mass-media partizanã, înregimentatã politic dincolo de saturatie. A sosit momentul ca scrierile de la „Semănătorul – Editura online", sã fie considerate ca niste seminte sãnãtoase puse în pãmântul nostru românesc atât de roditor. Ogorul unui popor atât de umilit de cãtre lumea noastrã politicã efemerã, în fapt, o cloacã strãinã de el si care a reusit sã-i înstrãineze toatã bogãtia sa materialã.

Bogãtia noastrã moralã si culturalã nu poate fi însã vândutã.

Poporul o va face sã rodeascã în anii care vor veni iar noi vom fi o verigã în renasterea limbii noastre românesti stâlcitã astãzi într-un mod barbar de snobii Noii Europorti. E primul pas în recuperarea patrimoniului nostru cultural distrus voit si a recuceririi în teritoriile românesti a drepturilor noastre sacre, luate chiar si prin legi abulice ale unor psihopati avizi de putere!

Din volumul lui PETRINA RISTEA (debutant)
"Complotul si altfel de scrieri"

Altfel de ....proverbe

Lenesul mai mult aleargã... Cine aleargã mai mult e un lenes...
Gãina bãtrânã face ciorba bunã. Cine face ciorbã bunã e o gãinã bãtrânã...
Pestele se-mpute de la cap. Cine se-mpute de la cap este un peste...

Debut!

Proverbe cu semnãturã...

Iarna nu-i ca vara - Un nudist
Drum bun - Un convoi mortuar
Tinerete vesnicã -O soacrã

Plec pe Marte!

Azi, mi-am chemat consoarta si i-am spus: Plec! Plec de tot!

- Unde?
- Pe Marte! Ca în melodia lui Smiley..
- N -ai decât! Doar o farfurie zburatoare îti mai trebuie! În zig -zag, mergi demult!
- O sã-mi deschid un circ acolo!
- Nu-i nevoie, pitici au deja!
- Atunci, o sã-mi deschid o discotecã!...
- De ce, crezi ca o sã gãsesti vre-un copac sã vinã sã danseze? La cât sunt ei de verzi...
- Atunci o sã-mi deschid o firmã de consiliere pentru viitorii presedinti. La cât sunt ei de extraterestrii...
- Mai bine rãmâi pe Pãmânt! Si asa tot lotul tãu de pãmânt este pe tine!
- Poate mã ajutã Mosul! Sã am tot ce-mi trebuie! Prin câte case umblã el, poate adunã câte ceva si pentru mine!
- Vezi sã nu! Si mosul e bãrbat!

Redefinite:

Automobilist - Unul, care-i merg treburile ca pe ...roate..
Blue-jeans prespãlati - Pantaloni ce se spalã inaintea fiecarui an de purtare..
Prestidigitator - În variantã modernã chelnerul..
Sofer - Unul care ... conduce..
Fotograf - Unul care te vrea... nemiscat...
Subaltern - Unul care te salutã cu toatã mâna ... pentru cã îl ai la degetul mic...
Balustradã - Sprijin pentru cei care ..urcã..
Câine - Amicul care-ti roade… tot…
Broascã –Orãcãitor la ... apã...
Urs - Cel care tipã cã… moare ...
Leu - Monedã nationalã, simbol al junglei...
Lup - Cel care mãnâncã… Mioare..
Astronom - Cel care stã cu ochii în soare...
Geolog - Cel care face gropi..
Croitor - Cel care face fuste…
Gheatã - Cea pe care alunecã toti...
Cutremur - Cel care-i dãrâmã pe toti…
Avion - Cel care înaltã oamenii spre cer..
Plajã - Locul unde-ti poti schimba culoarea…
Soare - Cel care-i prãjeste pe toti...
Stomatolog - Cine zâmbeste la urmã zâmbeste mai bine...
Angrosist - Cu o floare nu se face primãvarã...

Debut!

Altfel de «Ministere»

Ministerul Agriculturii - Institutia care ajutã ... tãranii..
Ministerul Turismului - Cel care te... plimbã de colo - colo…
Ministerul Sãnãtãtii - Ministerul care bagã românii în...spital..
Ministerul Învãtãmântului - Institutia celor cu … scoalã...
Ministerul de Interne - Cel care are legãturã cu... infractorii...

Sfaturi pentru… femei

Nu vã fardati. Se va crede cã v-ati înrosit singurã!
Mergeti la teatru. Acolo puteti face câte scene vreti…
Când sotul dumneavoastrã vã spune sã gãtiti nu vã duceti direct la sifonier…
Nu spuneti niciodatã «La multi ani». S-ar putea sã regretati...
Evitati cãldura! Fiti rece...

(PETRINA RISTEA este un pseudonim. În spatele lui stã o fatã timidã care a terminat liceul. Pãnã la consacrarea deplinã mai e destulã cale dar ca orice român, fata nu se lasã pânã nu va deveni un nume...)

TITINA NICA TENE - Viata ca o punte

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZA

NASTEREA

M-am nãscut într-o frumoasã zi de varã, iulie 1944, moartã. Da, moartã! Eram al patrulea copil al familiei Nica din comuna Susani, satul Usurei, judetul Vâlcea, asa cã mama nu s-a îngrijorat. S-a tinut de pat si a dat cu mine în fundul sub patului. Apoi, când a vãzut cã nu plâng s-a urcat linistitã în pat. Era obositã, tânãrã, si avea sã mai facã alti copii. Tata, plecase îngrijorat la servici la sfatul popular. Asa cã pe la ora zece a venit acasã.

- Ce fãcusi, Mãritã, nãscusi?
- Da.
- Pãi unde este copilul?
- E sub pat nu a plâns, înseamnã cã e mort. Lasã cã mai facem noi .

Tata, a luat mãtura si m-a scos afarã. Aveam buricul strâns în jurul gâtului si eram cam vânãtã. M-a desfãcut de buric, m-a ridicat si am început sã tip tare.

- Ce fãcusi, Costicã, îl înviasi?
- Da, e fatã, cam pirpirie si cam neagrã, dar nu e nimic, lasã o fi si ea bunã la ceva. Toate acestea le-am aflat mult mai târziu de la tata.

Asa se nãstea pe vremuri în sate. Era o moasã dar asa de multi copii se nãsteau cã nu pridideа sã îi moseascã. Mama a mai fãcut încã patru copii, deci am fost opt. Eram sãraci iar peste tarã avea sã vinã cincizeci de ani de comunism.

Pe mine nu mã interesa, eu desi nu aveam nici ce mânca, eram tare fericitã. Numãram furnicile, culegeam flori, jucam pietricele, îmi fãceam pãpusi din coceni de porumb cu rochite din cârpe rãmase de la mama de la rãzboiul de tesut, priveam stelele, prindeam pestisori din râul Beica, culegeam ciuperci. Nu aveam timp sã mã plictisesc. Viata mi se pãrea minunatã. Mã încântau stelele si Luna. De unde veneau ele? totul în jurul meu era plin de mister. Nu avea cine sã îmi rãspundã la întrebãri asa cã misterul era si mai mare . Seara mã jucam pe drum cu alti copii la lumina Lunii si a stelelor. Satul nu avea curent electric si era neasfaltat. Si acum , în 2011 e tot neasfaltat pentru cã, pe vremea lui Ceausescu, când s-a cerut situatia comunelor asfaltate a fost trecutã si comuna Susani cu satul Usurei la . . localitãti asfaltate. Deci pe hârtie este asfalt. Pe drum sunt gropi si noroi. .

George Anca

SAI BABA, ÎNVIEREA

În ziua de Paste, Sathya Sai Baba (1926 - 2011) a intrat în maha-samadhi. La 14 ani se dezvãluise a fi reîncarnarea lui Sai Baba din Shridi - cu maha-samadhi în ziua de Dushera 1918. Se va reîncarna, potrivit revelatiilor sale, ca Prema Sai, întru trinitate Shridi-Sai-Prema, în cãtunul Doddamallur, districtul Mandya, statul indian Karnataka – Ravi Sankar: "Baba will be born in Mandya after six years and he will come into public life when he turns 18 years old".

A fost îngropat (fiind sfânt), nu incinerat în Kulwant Hall din ashramul sãu Prashanti Nilayam din orasul natal Puttaparthi, statul Andhra Pradesh, India. Profetizase cã va pãrãsi corpul fizic la 96 de ani, nu 85. S-au cântat la început imnuri din toate religiile. Sfintemia/viata i se materializase în „vibhuti" (cenusã), dar si în apã de bãut spitale, educatie pentru milioane. Slãvit ca Dumnezeu/Bhagawan/Iswara, deconstruit în romane si filme, a poematizat în limba telugu („fiintele sunt multe, dar respiratia este una"), s-a adresat studentilor si devotilor cu „întrupãri ale iubirii", predicându-le devotiunea continuã, valorile universale sathya/adevãr, dharma/dreptate, shanti/pace, prema/iubire, ahimsa/nonviolentã.

Sãrbãtoream centenarul lui Emil Cioran, i se recitaserã pasaje din cãrti (Genoveva Preda). Am vorbit de reîncarnarea viitoare a lui Sathya Sai Baba, deplângându-i – odatã cu Dalai-Lama - plecarea temporarã în ziua Învierii. George Astlos mai povestea Parisul exilului, când a sosit si Nandkishor Pamwar, diplomat – l-am rugat sã ne spunã ceva despre Bhagawan. Am auzit cã nu el si-a chemat discipolii, ci ei l-au cãutat. Ajuns acasã, Vasi Pupeza îmi trimisese pe net din Pensylvanya, Învierea de Eminescu.

INVIEREA
de MIHAI EMINESCU

Prin ziduri înnegrite, prin izul umezelii,
Al mortii rece spirit se strecurã-n tãcere;
Un singur glas îngânã cuvintele de miere,
Închise în tratajul strãvechii evanghelii.

C-un muc în mâni mosneagul cu barba ca zãpada,
Din cãrti cu file unse norodul îl învatã
Cã moartea e în luptã cu vecinica viatã,
Cã de trei zile-nvinge, cumplit muncindu-si prada.

George Anca (stânga) despre reîncarnare

O muzicã adâncã si plinã de blândete
Pãtrunde tânguioasã puternicile bolti:
„Pieirea, Doamne sfinte, cãzu în orice colt,
Înveninând pre însusi izvorul de viete.

Nimica înainte-ti e omul ca un fulg,
S-acest nimic îti cere o razã mângâioasã,
În pâlcuri sunãtoare de plânsete duioase
A noastre rugi, Pãrinte, organelor se smulg."

Apoi din nou tãcere, cutremur si sfialã
Si negrul întuneric se sperie de soapte...
Douãsprezece pasuri rãsunã... miez de noapte...
Deodatã-n negre ziduri lumina dã nãvalã.

Un clocot lung de glasuri vui de bucurie...
Colo-n altar se uitã si preoti si popor,
Cum din mormânt rãsare Christos învingãtor,
Iar inimile toate s-unesc în armonie:

„Cântãri si laude-nãltãm
Noi, Tie Unuia,
Primindu-L cu psalme si ramuri,
Plecati-vã, neamuri,
Cântând Aleluia!

Christos au înviat din morti,
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pre moarte cãlcând-o,
Lumina ducând-o
Celor din morminte!"

George Anca - Mari poeme indiene

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

RABINDRANATH TAGORE
GITANJALI
Cântare de jertfã

M-ai zãmislit fãrã de fine, dupã voia Ta. Strop cu strop vas firav golindu-mã, întruna mã întregesti cu proaspãtã suflare.

Peste mãguri si sãlisti în fluierasul acesta de trestie suflat-ai însufletind cântece vesnic izvorâtoare.

La pipãirea eternelor Tale mâini inima-mi se dezmãrgineste în bucuria rostirii de nespus.

Reversi nesfârsitele-ti haruri pe mãruntele-mi mâini. Trec veacuri, tot mai torni în pahar, tot nu s-a umplut.

Poruncindu-mi Tu sã cânt parcã inima falnic mi se fãrâmã; la fata Ta privind, lacrimi ochii-mi izvorãsc.

Tot greul vietii, dezgrãirea mi se topesc în dulce armonie – adoratia mea fâlfâie aripi de pasãre zburând ferice peste mare.

Stiu cã plãcutã Îti este cântarea mea. Stiu cã numai cântãret mã pot arãta dinainte-ti.

Capãtul depãrtat al aripii cântului meu Îti atinge piciorul la care eu nu jindui vreodatã a ajunge.

Beat în rãpirea cântatului îmi uit de mine si mi Te numesc prieten, Doamne al meu.

Thou hast made me endless, such is thy pleasure. This frail vessel thou emptiest again and again, and fillest it ever with fresh life.

This little flute of a reed thou hast carried over hills and dales, and hast breathed through it melodies eternally new.

At the immortal touch of thy hands my little heart loses its limits in joy and gives birth to utterance ineffable.

Thy infinite gifts come to me only on these very small hands of mine. Ages pass, and still thou pourest, and still there is room to fill.

When thou commandest me to sing it seems that my heart would break with pride; and I look to thy face, and tears come to my eyes.

All that is harsh and dissonant in my life melts into one sweet harmony—and my adoration spreads wings like a glad bird on its flight across the sea.

I know thou takest pleasure in my singing. I know that only as a singer I come before thy presence.

I touch by the edge of the far-spreading wing of my song thy feet which I could never aspire to reach.

Drunk with the joy of singing I forget myself and call thee friend who art my lord.

Stire n-am cum e cântul Tãu, Stãpâne! În mutã uimire tot ascult.

Lumina muzicii Tale lumineazã lumea. Suflarea muzicii Tale fuge din cer în cer. Sfânta undã a muzicii Tale sparge stâncile si se petrece.

Inima-mi tânjeste a bate în cântecul Tãu, ci zadarnic se zbate pentru un glas. As grãi, ci graiul nu crapã în cânt si urlu deconcertat. Ah, mi-ai înnodat inima în ochiurile infinite ale muzicii Tale, Maestre!

Cezarina Adamescu - Întâlniri în zori de mileniu

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICA LITERARÃ

HRANÃ PENTRU SUFLET: LUMINA EPOPEII FRANCISCANE

Anacleto Iacovelli, "Vita di S. Francesco. Lo Sposo di Madona Poverta", Casa editrice Francescana, Assisi 2000. Traducere din limba italianã: Preot prof. Dr.Stefan Acatrinei O.F.M.Conv.

Motto:

„Binele ce mã asteaptã e atât de mare, încât orice durere îmi e spre desfãtare".
-Sfântul Francisc-

Initiativa de a traduce pretioasa lucrare hagiograficã a lui Anacleto Iacovelli, intitulatã: "Vita di S. Francesco. Lo Sposo di Madona Poverta", ("Viata Sfântului Francisc. Logodnicul Domnitei Sãrãcia"), apãrutã la Casa editrice Francescana, Assisi 2000, este una cât se poate de remarcabilã, desi, despre Sãrãcutul din Assisi s-a scris o bibliotecã de cãrti valoroase, începând cu hagiografii contemporani ai sfântului, de-a lungul a aproape opt secole în care, cel mai rãspândit si mai puternic Ordin religios a cunoscut o înflorire fãrã precedent, fiind cunoscut pe întreg globul. Si dacã astãzi, charisma sfântului Francisc este actualã, aceasta se datoreazã faptului cã, metoda de trãire crestinã propusã de el este în sintonie cu viata însãsi, desi în conditiile contemporaneitãtii învolburate si acaparatoare, ceea ce a întreprins el este anevoie de realizat.

Cu toate acestea, exemplul lui de lepãdare a bunurilor pãmântesti pentru câstigarea coroanei virtutilor ceresti, continuã a seduce un urias numãr de crestini, fiind apreciat, urmat, simpatizat, nu numai de confesiunile catolice si de religia crestinã, dar si de alte religii (musulmanã, mozaicã), ce-l considerã pe sfânt un om dumnezeiesc, venit în lume exact la momentul oportun pentru a trezi crestinãtatea din moleseala si amorteala în care se afla în veacurile XII si XIII dupã Cristos. Un om care, dacã n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat,

asa cum se spune, pentru cã era amarnic nevoie de el.

Un om providential care cucereste sufragiile tuturor, de ajuns sã-i privesti chipul în icoanã ori statuie si sã-i vezi stigmatele care l-au fãcut aidoma Modelului Sãu suprem, Isus Cristos, cu care s-a identificat în suferintã si trãire.

Erau vremuri tulburi când Dumnezeu l-a trimis pe Francisc ca sã dea mãrturie despre viata de simplitate si sãrãcie pe care Dumnezeu o cere de la crestini, despre dezlipirea de bunurile materiale si trãirea exemplarã în perfectã armonie cu Dumnezeu, cu oamenii, cu propriul sine, cu natura înconjurãtoare, cu toate fãpturile create de Dumnezeu.

Traducãtorul acestei lucrãri, preot profesor doctor Stefan Acatrinei (OFM Conv.) nu se aflã la prima lucrare de cercetare si traducere despre viata Seraficului. Chiar teza sa de doctorat a avut ca subiect viata Sfântului Francisc si a Sfintei Clara. Apoi, "I Fioretti" –scrierile atât de însemnate purtând titlul "Floricele" – au constituit subiecte ale traducerii si adaptãrii într-o limbã literarã pentru beneficiarii români, seminaristi, studenti la teologie sau doar frati religiosi care vor sã aprofundeze viata acestui sfânt si opera sa. Mai mai ales, a crestinilor care doresc sã cultive virtutile si sã-si afle pacea în meditatie si contemplatie precum si în vitaminele sufletesti pe care le constituie literatura spiritualã.

Cu aceeasi mãiestrie si grijã plinã de acribie, traducãtorul, Pr.Stefan Acatrinei ne introduce în atmosfera comunitãtilor crestine italiene din secolele XII-XIII si de mai târziu, prin fascinanta istorie a vietii Seraficului Pãrinte Francisc de Assisi si a însotitorilor sãi, despre prima celulã de viatã franciscanã si aprobarea Regulei (non bollata) iar apoi Regula definitivã, sigilatã cu Bulã papalã, Solet Annuere care a rãmas valabilã, cu unele amendamente aduse la zi, pânã în timpurile noastre.

Anacleto Iacovelli, încã din titlul lucrãrii ne face cunoscutã intentia de a se opri asupra aspectului spiritual al personalitãtii Sfântului si anume, acela de "logodnic" de "îndrãgostit", de "credincios vesnic" al Domnitei Sãrãcia, asa cum a fost denumit în epocã si cum a rãmas si pentru noi, Sfântul Francisc – exemplu de smerenie si sãrãcie exemplarã pe care le-a practicat încã de la începutul convertirii sale, pânã în ultima clipã a vietii, când a poruncit sã fie depus gol, pe pãmântul umed, în semn de smerenie si conform modelului Cristos, adicã, sã plece din viatã, asa cum a venit. Dar, mai ales, subliniazã atmosfera de PACE si ARMONIE cu natura si fãpturile, cu oamenii si cu Dumnezeu, si aflarea, descoperirea în sine a ceea ce Francisc numea si cãuta sã insufle si frãtiorilor lui, si anume: BUCURIA PERFECTÃ. Câti au cunoscut-o si mai ales, câti au practicat-o?

Continuare în volumul "Întâlniri în zori de mileniu" care se poate citi integral la www.editura-online.ro

Butonul CRITICA LITERARÃ

Cezarina Adamescu - O lectie de supravietuire

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul REPORTAJ

CÂND DUMNEZEU DISPUNE IAR OMUL CONSIMTE

O RECONVERSIE DE SUCCES, O LECTIE DE SUPRAVIETUIRE

Nu o datã am vãzut cum omul, în înclestarea sa aproape inumanã cu propria conditie, iese învingãtor si încearcã prin toate fortele, sã-si depãseascã propriile limite umane. S-au vãzut cazuri situate la limita dintre viatã si moarte în care pacientii au învins, acestea fiind socotite adevãrate miracole. A nu abandona lupta atunci când cei din jur considerã cã totul e pierdut, cã nu mai existã nici o sperantã, constituie, fãrã doar si poate, o virtute. Chiar si în mijlocul celei mai negre disperãri, existã o luminitã de sperantã. Dumnezeu ne-a dãruit viata, ne-a fãcut rãspunzãtori de ea pentru cã ne-a dat-o în custodie. De felul cum o gestionãm, vom da socotealã în fata Eternului Creator. Trebuie sã constientizãm atunci când Dumnezeu ne oferã o a doua, o a treia sansã în viatã. Sã nu risipim nici o ocazie dãruitã de Dumnezeu pentru cresterea noastrã spiritualã, pentru edificare si în final, pentru mântuire.

Un astfel de plan a avut Dumnezeu cu un tânãr de origine francezã, numit Vincent Bernard, astãzi în vârstã de 30 de ani care, pânã la aceastã vârstã, a avut parte de câteva experiente limitã, în urma cãrora altul ar fi cedat demult. Dar constitutia lui, vigoarea, tineretea, practicarea sporturilor de performantã extreme, miracolul care l-a însotit clipã de clipã, au învins de fiecare datã.

Diagnosticat în urmã cu câtiva ani cu un cancer, cu chimioterapie si radioterapie, Vincent Bernard a avut parte de douã accidente cumplite care au avut drept consedintã, come profunde, din care, cu greu a iesit si s-a recuperat în mai bine de un an de tratament intens si kinetoterapie. Practic, a murit si a înviat de mai multe ori. În loc sã se prãbuseascã în abisurile disperãrii, ale angoasei, ale anxietãtii provocate de boalã si neputintã, aflat într-un cãrucior pe rotile, Vincent a luat viata de coarne si a hotãrât cã trebuie sã învingã. N-a fost usor. I-au trebuit un efort de vointã supraomenesc, o necontenitã luptã cu toate fortele si din toate fibrele, pentru alungarea rãului

Continuare în volumul “O lectie de supravietuire” care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul REPORTAJ

CATALIN RADULESCU - Sase scheciuri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

A CINCEA EVANGHELIE

Actul I

Scena 1

Bucuresti, iulie, 1945. O salã de spectacole plinã ochi. Pe scenã un pupitru rectangular la care se aflã vorbitorul, asistentul sãu, iar în extrema dreaptã translatorul care traduce rar si sacadat discursul. Pe masã o carafã cu apã si paharele aferente. Lângã asistent se aflã un stativ cu drapelele puterilor învingãtoare, lângã fiecare drapel câte un militar în uniforma tãrii respective.

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: - De ce sã ne dispretuim, când putem sã dialogãm? De ce sã ne luptãm, când am putea instaura o erã a pãcii universale? De ce sã ne pregãtim pentru un nou mãcel, când din salvgardarea vietii milioanelor de oameni ar merita sã ne facem unicul scop? …

(Translatorul îsi face datoria din coltul sãu abia vãzut, interpretând cu glas rar si egal cele spuse la pupitru. În salã domneste tãcerea deplinã, auditoriul ascultã încordat.)

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: - De ce ne-ar despãrti diferenta sistemelor noastre sociale?… Cãci reflectând mai adânc – este chiar atât de indezirabil sistemul politico-economic al aliatilor nostri sovietici ca sa nu putem ajunge la o întelegere cu dânsii? Iar dupã cum spune si Apostolul Matei în Capitolele 5-6 § 43 cu 46 – ,, ... de te va sili cineva sã mergi cu el o milã, mergi cu el douã; cãci dacã iubiti doar pe cei ce vã iubesc, ce rãsplatã veti avea? Au nu fac si vamesii acelasi lucru?'' …

(Rumoare entuziasmatã la jumãtatea sãlii. Cei de acolo încep sã discute aprins si precipitat.)

PRIMUL DOMN: - E lucru sigur, pânã în toamnã începe rãzboiul!

AL DOILEA DOMN: - Asa vorbesc americanii numai când s-au hotãrât sã facã de petrecanie cuiva. Identic au procedat cu japonezii, înainte de a începe confruntarea propriu-zisã cu dânsii!…

AL TREILEA DOMN: - Acum sovieticii stiu la ce sã se astepte: dacã nu vor respecta Conventia de Armistitiu evacuând în cel mai scurt timp Europa de Est permitând rapid desfãsurarea de alegeri libere – România ar putea deveni un nou Pearl Harbour pentru cei ce cred cã se vor putea înstãpâni la noi pentru vecie! De altfel, am informatii certe cã…

MAJORITATEA RÂNDULUI, DAR SI RÃZLET, DIN SALÃ : - Sssst…

ASISTENTUL DE LÂNGÃ VORBITOR: (grav) - Silence, please!

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: … de aceea, am hotãrât sã oferim Uniunii Sovietice pentru 45 de ani de acum încolo posibilitatea sã participe activ si solitar la democratizarea statelor Est si Central europene…

PRIMUL DOMN: - Ce v-am spus eu?…

(Este oprit cu gest energic si nervos de vecinul din dreapta care muscându-si buza, îl strânge de cot).

DELEGATUL PÃRTII ALIATE: -…iar dupã cum tot Sfântul Evanghelist Matei spune în Capitolele 6-7, § 19 cu 20 - ,,nu vã adunati comori pe pãmânt, unde molia si rugina le stricã si unde furii le sapã si le furã ci în cer, unde nici molia nici rugina nu le stricã, unde furii nu le sapã si nu le furã'' – ar trebui sã ne dea putin de gândit: oare nu tocmai camarazii nostri de arme sovietici cu ajutorul cãrora am zdrobit masina de rãzboi hitleristã - aplicã mai bine aceste pilde decât noi si lumea noastrã mercantilã, oare nu cumva am gresit demonizând sistemul politico-economic ce se par sã îl edifice cu succes?… Oare nu cumva ideal ar fi sã asimilãm o parte din modul lor de gândire, în speranta cã vor avea bunãvointa sã respecte si ei din al nostru mãcar acele pãrti ce se dovedesc viabile? … (Se poate citi integral la www.editura-online.ro)

AL. FLORIN TENE - Cartea, prietena mea

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul ESEU

Prin adevar se învinge o parere

La Editura Carpathia Press-2008 a apãrut primul volum dintr-un serial, intitulat Neamul întemeietor al lui Bãsãrabã de Nicolae N.Tomoniu, ce contine Comentarii critice la cartea "Thocomerius-Negru Vodã de Neagu Djuvara, Neamul lui Bãsãrabã si "lupta de clasã"!-aspecte psihologice si aspecte logice.

Nicolae N.Tomoniu este cercetãtor al istoriografiei locale, jurnalist, un mare promotor, remarcat de specialisii din domeniu,care, prin lucrãrile sale ,promovează si reconsiderã regionalismul creator. În acest sens concepând studii despre Nicodim de la Tismana, dar si despre exegeza acestui reprezentant al isihasmului de Renastere româneascã, cum îl recomandã pe ultima copertã Artur Silvestri.

Înainte de a intra în subiectul acestui interesant volum doresc sã subliniez cã volumul de fatã apare în Colectia "Primul cuvânt"în cadrul unui program ARP Asociatia Românã pentru Patrimoniu si contine exclusive volume de debut ale scriitorilor români indiferent de genul în care se exprimã; ea este initiatã, îngrijitã si finantatã de Artur Silvestri.

Prezenta carte sfredeleste adâncurile, uneori incerte, ale unor presupuse adevãruri ce se folosesc de ideologii care denatureazã si descurajeazã istoria neamului. În contradictie cu documentele certe ale istoriei noastre verificabilã si al traditiilor cuprinse de aceasta.

Cartea este structuratã în sase capitole, inclusiv, Note, Anexe ce cuprind Pãreri si ultimele noutãti, Arborele genealogic al Basarabilor pânã la Mircea cel Bãtrân nepotul cuviosului Nicodim de la Tismana, Anexa 3. Arbore Radu Negru, Anexa 4 .Arbore Litovoi, cumnatul lui Tihomir, dupã Ana, Anexa 5.Arbore Tihomir, tatãl lui Basarab, fiul lui Constantin Tis, Anexa 6. Arbore Basarab, Anexa 7. Arbore Ana, fiica lui Bãrbat, mãtusa lui Basarab 1 si postfata Apologetul contemporan al Tismanei de Artur Silvestri.

Încã din Introducere autorul plonjeazã în „apele tulburi" ale comunismului de la noi pentru a sublinia implementarea de cãtre acest regim criminal al ideologiei luptei de clasã în rândul maselor populare .Acest fapt a dus la anularea dialogului si la împãrtirea societãtii noastre în douã pãrti: de partea „poporului" sau a "exploatatorilor".

O asemenea metodã, cum subliniazã autorul, a dus la simplificarea tuturor conceptiilor acestei lumi atât de diversificatã. În aceste conditii, pânã si mass-media de la noi s-a divizat în douã tabere antagonice. Un asemenea fenomen s-a petrecut si cu supozitiile domnului Djuvara care sustine, sus si tare, cã voievodatele valahe au fost create de" cãtre...nomazi!" Asa cum scrie în noua sa carte Thocomerius-Negru Vodã,apãrutã la Editura Humanitas, 2007. Pânã si documentele maghiare din vremea voievodatelor lui Litovoi si Seneslau sustin cã spatiul Transalpinei era deja ocupat de neamul Basarabilor. Asa cã, teoria cã românii s-ar fi format ca popor la sud de Dunãre, sau au migrat în acel spatiu si cã s-ar fi întors în secolul 13, a cãzut.

Interesante sunt argumentele aduse de Nicolae N. Tomoniu în toatã aceastã disputã, extinsã si pe internet, sustinute prin studii, publicate de-alungul vremii, de istorici renumiti ca: Nicolae Iorga, Ion Bulei, Al.Rosetti, Sorin Paliga, Dr.Ionut tene,etc.

Se pare cã lucrarea domnului Djuvara au aprins patimile vocilor antiromânesti,iar fanii lui cumani, au asternut un vãl de ceatã peste istoria Tismanei si Coziei, bine cunoscutã de N.N.Tomoniu.

În încheierea acestei succinte prezentãri voi reda ce scrie istoricul Dr. Ionut tene, (citat în carte), ce combate teza sustinutã de d-l Djuvara care sustine crearea din exterior a unei "unitãti politice": Din pãcate teoria "cumanã" sustinutã de Neagu Djuvara suferã de lipsã de logicã istoricã. În anii 1241-1242 are loc marea invazie tãtarã care sfãrâmã "tara Cumanilor" din Muntenia, recunoscutã de documentele vremii. Deci Basarab, numai ca vlah putea avea relatii bune cu tãtarii. Cumanii erau deja zdrobiti si implicati în frontal regal maghiar împotriva tãtarilor. Dupã 1242 are loc o emigrare masivã a cumanilor pe douã fronturi. Cea mai mare parte trece în sudul Dunãrii, iar o altã parte însemnatã numeric trece în Transilvania si se pune la dispozitia regelui maghiar. Astfel cnezatele si voievodatele valahilor autohtoni din Muntenia încep sã se afirme pe plan politic, tocmai datoritã plecãrii cumanilor. Diploma Ioanitilor de la 1247 amintesc de cnezate si voievodate valahe si documentele regale maghiare vorbesc de revolta lui Litovoi împotriva regelui maghiar suveran. Litovoi este înfrânt si cade în luptã, iar fratele lui Bãrbat luat prizionier se rãscumpãrã si se recunoaste vassal regelui. Tocmai aceste frãmântãri atestã afirmarea cnezatelor românesti pe scena politicã internationalã, datoritã faptului cã poporul cumanilor pãrãsise Muntenia."

Cartea lui Nicolae N.Tomoniu este o paginã a istoriei reale ce memoreazã "reactia clasei pozitive care, indiferent de epoci si de context, îsi gãseste reazem în traditia ireductibilã acolo unde lumpen-intelectualitatea de viiturã nu poate pãtrunde fiindu-i deopotrivã strãinã si in-inteligibilã.".(Artur Silvestri).

N.N.Tomoniu, prin cartea sa sustine un adevãr ce învinge pãrerea a d-lui Neagu Djuvara.

Întelepciunea ca reflectie controlatã în poezia lui Eugen Dorcescu

Eseist, critic, istoric literar si nu în ultimul rând poet, Eugen Dorcescu în volumul de poeme"Poemele bãtrânului ",(bilingv, românã-spaniolã, în traducerea autorului si a Rosei Lontini), apãrut la Editura Semãnãtorul, 2010, ridicã reflectia lucidã la rangul de evocare ducând efectul liric la un reflex psihologic. Relatarea poetului, aflat sub mantia gogolianã a bãtrânului, este o operatie chirurgicalã pe sufletul viu: " cadavrele încã vii erau pline,/ din crestet pânã-n tãlpi, / cu viermi lungi de / sudoare " . Întâmplãrile au o formã superior tragicã, întrucât sunt trãite gustând "în singurãtate, acronia/ obligat, totusi, prin pârghia/ necrutãtoare a gravitatiei, / sã rãmânã fixat într-un loc, într-un topos, în spatiul/ de care nu-l mai leagã nimic,/ în afara repulsiei".

Eugen Dorcescu este un poet gnomic si esoteric, un histrion fantast care se simte foarte bine în sihãstria sa. Poetul hãlãduieste prin " timpul- criminal nevãzut,/ adânc împlântat/ în inima spatiului, adânc/ împlântat în trupul bãtrânului." Bãtrânul fiind Poetul, înteleptul în vrajbã cu destinul sãu, cu timpul si spatiu. O întreagã filosofie stãpâneste imaginatia poetului si-n decorul halucinant al periplului sãu timpul îl colindã "prin cosmaruri/ ca o hienã ". În cosmarurile sale bãtrânul poet trece printr-o confuzie simbolicã, prefiguratã în imagini ale decrepitudinii, dând la ivealã nostalgia discretã a purificãrii:"nici un moment, n-a/ pãrãsit masa de ceatã si fum/ a lui Thanatos ", nici atunci " când primãvara nu-i altceva decât o/ invazie subteranã de/ viermi".

Spiritul însetat de transcendentã cautã dizolvarea în elementar, sinteza fastuoasã a contradictiilor, fiindcã poetul are :" o singurã sãrbãtoare, un/ cântec ce leagã trup, / suflet si cosmos, un/ imn adresat solidaritãtii astrale,/ eliberarea durerii, luminii, / o sãrbãtoare ce începe cu/ tine si se-ncheie cu / tine".

Prezentul volum îsi trage seva dintr-o filozofie scepticã, adâncã si incurabilã despre viatã si moarte, maximilizând aparenta prin confruntarea ei cu absolutul. Întâlnirea bãtrânului cu tinerii, practic este o oglindire a propriei tinereti.Toate iubirile sale, marea, lumina, culoriel, femeia, sunt sensul înalt al lucrurilor întrevãzut în eternitatea nimicului.

Volumul este o alegorie a disolutiei omului în contextul eternitãtii universului, este o mirare în fata propriei vieti, sfâsiatã în luminiscente apoteotice, în "statutul sãu ontologic " a spiritului. Spre sfârsit bãtrânul "simte boarea unei noi/ întelegeri, / presimte / vâltoarea, zborul / extazul-încã incert-al/ acelei "cognitio Dei/ experimantalis".

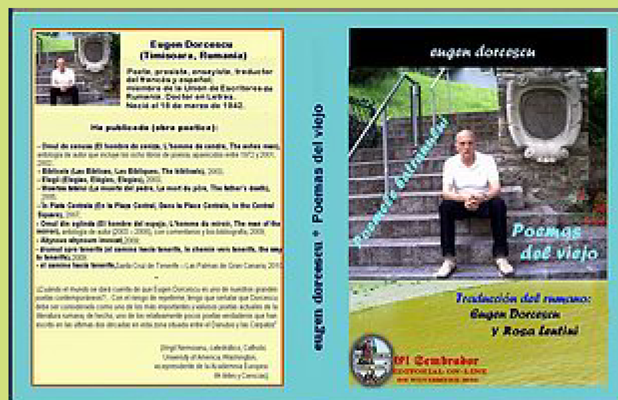
Apocalipsa spiritului e o formã de sacrificiu al luciditãtii, o jerfã a cunoasterii.

De o mare sensibilitate sunt scenele încãrcate de mister, umplute de substanta vitalã, prin care trece un fior ca firul nevãzut al vietii.

Eugen Dorcescu e unul dintre putinii poeti din literatura noastrã contemporanã cu vibratie metafizicã adevãratã, aflat mereu în disputa dintre trãire si cunoastere

AL. FLORIN TENE - Cartea, prietena mea

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul ESEU

Eugen Dorcescu - "Poemele bãtrânului "(bilingv, românã-spaniolã)
Se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

http://artur-silvestri.com/

http://mariana-braescu.com/

ANUNT!

MARIANA BRÃESCU SILVESTRI si
Asociatia Românã pentru Patrimoniu vor participa la
- Târgul Gaudeamus Timisoara 2011 –
- Târgul Gaudeamus Mamaia 2011 –

Vã invitãm sã vizitati Târgul de carte GAUDEAMUS Timisoara! Evenimentul, aflat la cea de-a VII-a editie este organizat de Radio România - Echipa GAUDEAMUS si Radio Timisoara în perioada 4 – 8 mai a.c.. În premierã, în acest an, manifestarea se va desfãsura în incinta unui pavilion expozitional mobil amplasat în Piata Victoriei, zona cu cel mai intens trafic pietonal din Timisoara.

http://analize-si-fapte.com/

Programul de vizitare a târgului este urmãtorul: miercuri – sâmbãtã, între orele 11.00 si 21.00, iar duminicã, între orele 10.00 si 14.00.

Intrarea este liberã pentru toate categoriile de vizitatori.

TRAIAN LAZAR - Iuliu Maniu si serviciile secrete

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul STUDII

Cuvânt înainte

Cartea dlui Traian D. Lazãr, profesor de istorie la prestigiosul Liceu "I.L.Caragiale" din Ploiesti, constituie sub raportul temei abordate, o deplinã surprizã, iar din punctul de vedere al tratãrii stiintifice a subiectului, o reusitã deplinã. Bazându-se pe întreaga literaturã a problemei investigate si apelând la unele materiale de arhivã, autorul ne oferã o veritabilã contributie privind rolul si locul lui Iuliu Maniu în politica româneascã a anilor 1940-1944 si nu numai.

Spunând aceasta mã gândesc la implicatiile europene ale activitãtii lui Iuliu Maniu si, mai mult decât atât, la reflexele acestei activitãti pe planul "rãzboiului secret" al perioadei cercetate. De fel exagerat, monografia dlui Traian D. Lazãr îsi plaseazã eroul în disputa a cel putin trei servicii de informatii din tãrile beligerante (britanice, germane si române), iar detaliile si concluziile trebuie sã retinã, de azi înainte, atentia specialistilor, dat fiind, în primul rând, pentru cã - dupã cum ne-a convins autorul - realitãtile rãzboiului mondial din 1939-1945 au cunoscut o atare coordonatã.

Monografia, beneficiind de o compartimentare judicioasã, de o tratare atentã si nuantatã a problemelor, de un stil ales si antrenant, ne îndeamnã sã parcurgem un capitol antrenant al istoriei ultimei conflagratii mondiale, un capitol cu atât mai interesant pentru cititor cu cât - stim prea bine acest lucru - va necesita încã ani si decenii ca sã-si afle firescul "sfârsit". Meritul autorului este cu atât mai important cu cât plaseazã în centrul cãrtii un subiect atât de dezbãtut precum locul actului istoric de la 23 august 1944 în contextul national si european, ca sã nu mai vorbim de faptul cã nu sunt neglijate câteva aspecte esentiale: cât de "necesarã" a fost lovitura de stat, care au fost consecintele reale ale rãsturnãrii regimului antonescian si, mai ales, cum s-au repercutat ele asupra destinului lui Iuliu Maniu, incontestabil liderul opozitiei democratice din România anilor 1940-1944.

Felicitându-l pe autor pentru izbânda sa istoriograficã, gândul meu se îndreaptã, deopotrivã, cãtre Cititor, care meritã întreaga gratitudine pentru hotãrârea de a stãrui asupra acestei Cãrti.

Gh. Buzatu
Bucuresti, 20 septembrie 2005

IULIU MANIU

Nãscut la 8 ianuarie 1873 în Simleul Silvaniei, Iuliu Maniu[1] a urmat cursurile liceului reformat din Zalãu si apoi, a studiat dreptul la Cluj, Budapesta si Viena obtinând, în anul 1896, titlul stiintific de doctor în drept.

Fiind încã student, Iuliu Maniu a devenit membru al Partidului National Român din Transilvania. În 1897 a fost ales în comitetul P.N.R., ajungând unul dintre fruntasii politici ai românilor transilvãneni, iar în 1904 a devenit vicepresedinte al P.N.R. A avut un rol remarcabil în lupta românilor transilvãneni pentru drepturi nationale si în realizarea unirii Transilvaniei, Banatului, Crisanei si Maramuresului la România, pe 1 decembrie 1918. În 1919, Conferinta Nationalã a P.N.R. l-a ales presedinte al partidului.

Dupã 1918, Iuliu Maniu a jucat un rol proeminent în viata politicã a României ca prim-ministru (1928 – 1930; 1930; 1932 – 1933), presedinte al P.N.R. (1919-1926) si al Partidului National tãrãnesc (1926 – 1933; 1937 – 1947).

Prin natura functiei si activitãtilor sale un sef de partid politic nu poate rãmâne în afara ariei de investigare a serviciilor secrete (de informatii) din tara de origine ori din alte state. În ce mãsurã el însusi se implicã în activitãti secrete este un fapt conditionat de împrejurãrile în care partidul si conducãtorul în cauzã îsi desfãsoarã activitatea, de doctrina si metodele de actiune specifice partidului respectiv, de firea, predispozitiile temperamentale si formatia spiritualã proprii conducãtorului în discutie.

În cazul lui Maniu si al Partidului National tãrãnesc existenta, dupã februarie 1938, a unui regim caracterizat drept autoritar – monarhic ori de dictaturã regalã ca si declansarea, la 1 septembrie 1939, a celui de al doilea rãzboi mondial au actionat ca factori favorizanti si chiar determinanti pentru implicarea în activitãti secrete.

Capitolul I

CADRUL NATIONAL SI EUROPEAN.
CÂTEVA DINTRE PERSOANELE IMPLICATE

În februarie 1938 regele Carol al II-lea instaureazã regimul monarhic autoritar. La 30 martie 1938, prin decret - lege, Carol al II-lea dizolvã toate partidele si grupãrile politice, iar la 14 aprilie 1938 înãspreste aceastã mãsurã prin decretul-lege privind apãrarea ordinii în stat. Ulterior regele pune bazele partidului unic, Frontul Renasterii Nationale (16 decembrie 1938) numit, din iunie 1940, Partidul Natiunii.

Adept al democratiei parlamentare si aflat în relatii personale de adversitate cu Carol al II-lea, Iuliu Maniu îsi va exprima nemultumirea fatã de guvernarea autoritarã introdusã de regele Carol al II-lea prin Constitutia din februarie 1938, adresându-i un memoriu de protest împotriva dizolvãrii partidelor politice (aprilie 1938), refuzând sã poarte uniforma Frontului Renasterii Nationale la lucrãrile parlamentului ales în iunie 1939, în care era senator de drept, criticând public (în cercurile politice apropiate) actele de politicã internã si externã ale regimului, nesupunându-se decretului de dizolvare a partidelor politice si continuând sã conducã activitatea P.N.t. (situatie în care a beneficiat de atitudinea permisivã a regelui), întretinând legãturi cu alte partide adversare ale regimului carlist si actionând pentru înlãturarea acestui regim.

Declansarea celui de al II-lea rãzboi mondial, la 1 septembrie 1939, a determinat, în conditiile în care România a adoptat oficial pozitia de neutralitate (4 septembrie 1939), manifestarea unor simpatii, individuale ori de grup politic, fatã de una sau alta dintre taberele aflate în luptã. Ca si în toatã perioada interbelicã, I. Maniu si P.N.t. s-au exprimat ca sustinãtori ai cauzei franco-britanice având acum, în conditiile rãzboiului, o formã antihitleristã.

Pozitia strategicã a României si resursele sale naturale, petrolul îndeosebi, au determinat, în preajma si la începutul celui de al II-lea rãzboi mondial, o intensificare a activitãtii în România a serviciilor secrete ale statelor aflate în conflict. În acest context, cu sau fãrã permisiunea lui Maniu, s-a produs implicarea unor membri ai P.N.t. în activitãtile pe care serviciile secrete francez si englez le-au desfãsurat în România. (Afirmatia este valabilã si pentru P.N.L. având în vedere similitudinea pozitiilor politice ale celor douã partide, atunci si în întreaga perioadã ce a urmat).

Se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul STUDII

CADOU

Anul II. — No. 27. 6 Iulie, 1903.

Sămănătorul

Revistă Literară Săptămînală

TEHNOREDACTARE
NICU N. TOMONIU
VA PREZENTAM O SELECTIE DIN VECHEA REVISTÃ
"Sãmãnãtorul" care a apãrut între 2 decembrie 1901 si 27 iunie 1910

Sumarul :

N. Iorga. — Un noŭ volum de poeziĭ al d-reĭ Văcărescu.
Maria Cunțanu. — Din umbra vecinicilor brazĭ (poezie).
N. Macedoneanu. — Viața 'n Albania: de la Durazzo la Tirana.
D. Nanu. — Toamnă (poezie).
Ovid Densusianu. — Din literatura didactică (I).
Din Goethe. — Broaștele.
Demetrius. — Ursitoarele (poezie).
Dărĭ de seamă :
I. Scurtu. — Nuvele de I. A. Bassarabescu.
Al. Lepădatu. — Manualul bunuluĭ romîn de N. Bălcescu.
Corneliu Moldovanu. — De mult (poezie).
Red. — Informațiunĭ literare. — Răspunsurĭ.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

STRADA REGALĂ No. 6, (Hotel Union)

BUCUREȘTI

Pentru anunturi si articole de criticã literara vedeti si situl www.semanatorul.ro

Abonamentul 10 leĭ pe an || Numărul 20 banĭ

Anul II. — No. 27

6 Iulie, 1903

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMÎNLĂ

Redacţia şi Administraţia BUCUREŞTI Strada Regală, 6 | SUB DIRECŢIA UNUI COMITET | ABONAMENTUL 10 Leĭ pe an

UN NOU VOLUM DE POESIĬ AL D-REĬ VĂCĂRESCU

(LUEURS ET FLAMMES; PARIS, 1903.)

Versurile domnişoareĭ Văcărescu sînt totdeauna desăvîrşite, şi ast-fel sînt şi cele din acest al treilea volum al poesiilor sale. Că şi în cele precedente, şi maĭ mult de cît în ele, comparaţiile, puternice saŭ fine, se găsesc din bielşug: maĭ ales comparaţiile fine, personificările aeriene, infăţişarea în icoane a mişcărilor delicate ale sufletuluĭ. În sfîrşit, şi aicĭ avîntul e puternic, vehement une orĭ, şi ast-fel gingăşia unor bucăţĭ se găseşte alăturĭ de ţesătura uşoară, aleasă a altora.

De mult încă, criticiĭ francesĭ s'aŭ pronunţat asupra valoriĭ estetice a opereĭ d-reĭ Văcărescu, şi fireşte că noĭ, ceĭ de aicĭ, nu putem judeca maĭ bine decît dînşiĭ frumuseţa celor scrise în limba lor.

Dar noĭ putem spune alt ceva, pe care eĭ, criticĭ cunoscuţĭ în cercurĭ largĭ europene, fiind-că scriŭ într'una din cele maĭ răspîndite limbĭ de cultură, nu pot să ştie şi să spuie. Fără cea maĭ mică sfială saŭ frică de a greşi, putem spune că, dacă viaţa d-reĭ Văcărescu s'ar fi desfăşurat în alte împrejurărĭ, dacă nu i s'ar fi impus oare cum de mediŭ întrebuinţarea limbeĭ francese pentru a exprima sentimente energice şi cugetărĭ puţin obişnuite, dacă am fi avut bucuria, noĭ, acest mic popor, cu puţinĭ oamenĭ aleşĭ, ca una din femeile ce a fost, printre noĭ, maĭ mult stăpînită de spiritul creator al arteĭ să ni vorbească nouă, iar nu celor mulţĭ, depărtaţĭ, obosiţĭ şi dezgustaţĭ, — eĭ bine! atuncĭ de sigur că însăşĭ opera poetică a d-reĭ Văcărescu ar fi căpătat o valoare interioară maĭ mare.

În adevăr, e imposibil să nu se recunoască lupta pe care poeta o duce astăzĭ, şi a dus-o totdeauna, cu materialul rebel, neîndestulător, nepotrivit, absolut străin, al limbiĭ ce întrebuinţează.

Orĭ-cît ne-ar uita, fără voia eĭ în mare parte, d-ra Văcărescu e totuşĭ Romîncă în suflet, şi poesia pe care o înfăţişează în acele desăvîrşite versurĭ francese, nu e alta decît o manifestare maĭ înnaltă a

poesieĭ stîngace, rătăcind între poesia populară şi între poesia uşuratecă, falsă, de salon fanariot, a celor treĭ strămoşĭ pe carĭ îĭ pomeneşte scriitoarea, închinîndu-li acest ultim volum. Poeta încoronată de Academia din Paris are în strigătele de pasiune, în şoaptele doruluĭ, în plînsetele părerilor de răŭ, în încleştarea de dinţĭ a mîndrieĭ învinse, nota noastră, a ţeranilor noştri, cari, în cursul veacurilor, aŭ cuprins acest fel de simţire în gloriosul vers al cîntecelor lor. O Romîncă înstrăinată, pierdută pentru neamul săŭ, strămutată pentru totdeauna în alt cerc de viaţă omenească, dar, netăgăduit, e o Romîncă.

Acum, sentimentele acestea româneştĭ vin să se exprime în limba cea maĭ puţin potrivită pentru poesia intimă, sinceră, limpede, din cîte limbĭ sînt pe lume. La toate popoarele europene, din cunoaşterea poesieĭ poporuluĭ, în ultimul veac, forma poetică s'a prefăcut cu totul; s'a făcut maĭ colorată, maĭ felurită, maĭ adevărată, — potrivită pentru înţelesul şi nevoile sufleteştĭ ale maselor adîncĭ, însetate de mîngîierea şi îndreptarea poetuluĭ, care vorbeşte astăzĭ către dînsele. Însă Francesiĭ n'aŭ o adevărată poesie populară. Transformarea haineĭ poetice a stat la dînşiĭ maĭ mult în adăugirea unor podoabe voite, bătătoare la ochĭ, grele şi falşe. Şi, fiind-că limba francesă e cea maĭ bogată în terminĭ abstracţĭ şi în cuvinte şterse, fiind-că dorinţa de noutate frămîntă pe scriitorĭ acolo ca şi aiurea, îşĭ poate cine-va închipui ce risipă de abstracţiĭ clocotite, ce lux de pose, de schime, de gesturĭ se întîmpină în Parnasul contemporan al Franciei!

Pe cînd noĭ ţinem la disposiţia poeţilor o limbă care e aceiaşĭ pentru toţĭ, care nu s'a specialisat după genurĭ, o limbă familiară şi puternică, capabilă de toată gingăşia, de toată expresia, de toată energia; limba în care Eminescu a dovedit ce minunate capodopere, nouă-nouţe in scrisul omeniriĭ, se pot înjgheba de cine-ĭ cunoaşte tainele.

N'am de loc gîndul de a sfătui pe d-ra Văcărescu să scrie în romîneşte, — cum a încercat şi, pentru un începător, foarte bine. Poetul are toate drepturile în alcătuirea opereĭ sale, şi e o pretenţie absurdă a încerca să-l ducĭ de mînă. Am vrut numaĭ să exprim o părere pe care şi autoarea acestor luminoase «Luciri şi flăcărĭ» o va recunoaşte adevărată. Încolo, se va sfătui cu sufletul eĭ, care pînă acum, ce e dreptul, nu i-a dat sfaturĭ folositoare literaturiĭ noastre.

Şi, la sfîrşit, încă o constatare. E de mirare ce aptitudine pentru operele spirituluĭ aŭ femeile acestuĭ popor romînesc, care n'a avut totuşi în trecut, ca altele, saloane literare şi inspiratoare care să le conducă. Graiul dulce al femeilor noastre se preface repede în cîntec, sincer şi trainic. Numaĭ lipsa de recunoaştere, de interes în public taie prea răpede unele cariere de scriitoare. Ce simţită poesie lirică intimă a scris în timpurile marĭ ale Junimiĭ d-na Matilda Cugler-Poni! Ce duios e răspunsul Veronicăĭ Micle către puternicul glas din înnălţime al mareluĭ poet prieten! Acum în urmă, Ardealul romînesc are în Maria Cioban şi Maria Cunţanu cîntăreţe de care se poate mîndri.

Ce bine i-ar fi stat domnişoareĭ Elena Văcărescu, urmaşa a treĭ rîndurĭ de poeţĭ din începuturile culturiĭ noastre, între aceste tovarăşe, de ierĭ saŭ de astăzĭ, cu care atît de armonios i s'ar fi contopit cîntecul!

N. Iorga.

DIN UMBRA VECÎNICILOR BRAZI...

Din umbra vecînicilor brazĭ
Privesc ca alte orĭ
La trandafiriĭ înclinaţĭ
Sub sarcina de florĭ —

La plopul cel tremurător
Din frunze argintiĭ,
Imĭ pare că te-aud şoptind,
Grăbit spre mine viĭ.

Te-aşezĭ la stînga mea sub brazĭ,
Ca 'n luna luĭ April.
Iubite, sunt copilă iar
Şi tu eştĭ iar copil.

Vorbeştĭ de tot ce'ţĭ este drag
De tot ce-avem maĭ sfînt,
Ear eŭ ascult făr' să cuprind
Nimica din cuvînt —

Precum ascultĭ privighitorĭ
Cu suflet însetat,
Saŭ murmurul de la isvor
Saŭ Doina pe 'nserat.

Maria Cunţanu.

TOAMNĂ

Suspină plopiĭ de vînt, de frig și ploae,
Privesc în zărĭ, și vîrfurile îndoae
In semn de adio soareluĭ apus.
Pustiŭ e și tăcere pe muncele.
Plecat-a blînd popor de rîndunele
Și ne rămase uliĭ pe sus!

Așa lumină tristă ne 'mpresoară
Ca fluturarea palidă, ușoară
A palidelor frunze la pămînt...
Pe cine plîng de toate sunt în doliŭ?
Cine-a murit în templu-acesta sfînt
De cade pînză ceața, — un lințoliŭ?

Intîrziat, un clopot blînd vibrează
Și sufletul spre rugă îl adapă...
Din spre pădurĭ, înaripate cete
Vin corbiĭ croncănind... Se înoptează,
S'afundă 'n întuneric ca într'o apă
A arborilor sumbre siluete...

D. NANU.

DIN LITERATURA DIDACTICĂ

I

Ne maĭ aducem fie-care aminte de unele cărțĭ, cele maĭ multe, după care învățam acum vre-o cincĭ-spre-zece saŭ două-zecĭ de anĭ, pe care ne frămîntam mintea să le înțelegem, cînd nu le înțelegeaŭ nicĭ autoriĭ lor și poate nicĭ profesoriĭ, compilațiunĭ greoaie, traducerĭ fără șir, minunĭ de ignoranță, de lipsă de judecată și pricepere literară. Maĭ păstrez și acuma — în amintirea anilor cînd trecerea dintr'o clasă într'alta mă silea să cetesc tot ce mi se cerea — aceste cărțĭ — într'un rînd al biblioteci ce-mĭ face impresia unuĭ colț de museu unde țĭ se arată unelte de tortură din alte vremĭ. Intîmplarea mi-a maĭ adus altele în mînă, produse nouă ale fabricilor școlare, pe

care alţiĭ aŭ fost osîndiţi să le învețe — şi-ĭ plîng —, să le preţuească în efectele lor bine făcătoare de luminare, de formare a gustuluĭ. Colecţiunea veche a crescut — aproape o întreagă bibliotecă — şi mă aştept să se înmulţească mereŭ, chiar zilele trecute am adăugat cite-va numere nouă. E o literatură ce se continuă eroic, îşĭ urmează din an în an firul uneĭ tradiţiĭ scumpe în roadele pe care le culeg în urma eĭ aceĭ care o cultivă.

Mi-ar fi venit maı bine să zic: «le-aŭ cules», dar motive pe care le cunosc, cum le cunosc şi alţi cîţi-va, mă împiedică să fiŭ prea categoric şi să vorbesc ca de un lucru trecut — sînt tradiţii tenace şi sînt mulţĭ care luptă din răsputerĭ pentru prelungirea lor cît maĭ mult.

Ce-va mă îndreptăţeşte însă să sper că şi de astă dată se va încheia maĭ repede cu trecutul, dacă nu vor interveni — e aşa de uşor şi se schimbă aşa de repede la noĭ lucrurile — consideraţiunĭ prea bine cunoscute cînd este vorba de a apăra drepturĭ cîştigate de timp îndelungat. O însărcinare, pe care am primit-o bucuros pentru că era venită dintr'un gînd bun, s'a dat acum cîteva lunĭ uneĭ comisiunĭ la care nu se gîndise nimenĭ, despre care nu s'ar fi îndrăznit să se vorbească altă dată fără să nu se ia drept o violare a unuĭ obiceĭ binecuvintat şi bine apreţiat printre autoriĭ de cărţĭ de şcoală. Intr'o şedinţă a consiliuluĭ permanent al instrucţiuneĭ, cîţi-va profesorĭ secundarĭ şi universitarĭ aŭ fost chemaţĭ să ia în cercetare manualele didactice, să vadă ce se cuprinde în ele — eraŭ atîţia care nu ştiaŭ —, să-şĭ spună părerea asupra lor, să hotărască ce poate fi aprobat şi ce trebue respins. Se îngrămădise de anĭ întregĭ atîta buruiană..... didactică încît trebuia să se taie odată în ea şi să se lase numaĭ ceea-ce avea dreptul la lumină. Comisiunea a lucrat maĭ multe lunĭ, a discutat fără patimă, aşa cum a venit timpul să se discute şi la noĭ, a luat hotărirĭ neplăcute pentru mulţĭ, dar drepte, a ales ce se cuvenia din grămada de cărţĭ ce se strecurase până acum necontrolate saŭ sub etichete salvatoare, puse de mîna blîndă a vre-unuĭ prietin saŭ tovarăş de îmbunătăţirĭ didactice.

In cercetarea cărţilor de limba romînă am avut încă odată prilej să constat neîngrijirea, nu-ĭ pot zice de cît revoltătoare, cu care eraŭ alcătuite şi tipărite cele maĭ multe din ele, nenumăratele enormităţĭ pe care le cuprindeaŭ. Am găsit în ele lucrurĭ pe care nimenĭ nu şi le-ar putea închipui, triste în felul lor pentru uşurinţa cu care aŭ fost luate şi tolerate să treacă, vesele une-orĭ în naivitatea saŭ încrederea cu care fuseşe scrise. M'am mirat cum asemenea cărţĭ aŭ putut circula atîta timp şi de multe orĭ cu legenda de cărţĭ fără

cusur, cu aprobări ministeriale și în edițiuni mereŭ reînoite. Că li s'a dat aprobarea nu e mirare; e surprinzător că nu s'aŭ ridicat până acum maĭ multe glasurĭ să arate ce se ascunde sub aceste coperte didactice. Și cine ar fi putut face maĭ bine aceasta de cît chiar profesoriĭ, ceĭ de liceŭ, cari cunoșteaŭ cărțile, le aveaŭ maĭ în fie-care zi în mînă și le puteaŭ cunoaște de aproape neajunsurile? Acum vre-o treĭ anĭ am îndrăznit să critic ceea-ce nu criticase alțiĭ, cîte-va din aceste produse ale societăților de cooperațiune școlară; credeam că vor maĭ veni și alțiĭ să spună ceea-ce trebuia spus. Auzisem de la uniĭ profesorĭ nemulțumițĭ criticĭ asupra cărților care le serviaŭ saŭ — maĭ bine — care li se impusese în școală; la esamenele particulare mi s'a întîmplat nu o singură dată să aud dublul refren — al profesoruluĭ și al elevuluĭ: «așa e în carte», la care profesorul adăuga, dacă era maĭ puțin sfios: «cartea e proastă, dar e a D-luĭ.....» observațiune pe care mi-am permis odată s'o schimb: «.... e proastă, pentru că e a D-luĭ....». Dar criticile profesorilor s'aŭ oprit aicĭ — mijlocul cel maĭ inofensiv de a-ți arăta nemulțumirea — spre liniștea autorilor și în paguba școaleĭ.

Dacă ceĭ chemațĭ să judece singurĭ mijloacele cu care aŭ să lucreze și de la care atîrnă în mare parte îndeplinirea maĭ conștiincioasă a datorieĭ, ar fi trecut maĭ puțin cu vederea învățarea limbeĭ romîne — de care trebue să ne ocupăm maĭ mult — n'ar fi ajuns la ceea-ce știm toțĭ, la ce vedem azĭ. A trebuit să așteptăm să vie o comisiune care să taie fără milă în răul de până acum și să dea un avertisment energic celor care aŭ privit cu indolență maltratarea limbeĭ noastre și întunecarea mințeĭ elevilor. Dar dacă comisiunea a lucrat cum a crezut, și-a îndeplinit datoria cum a înțeles-o și cum se cuvenia, maĭ rămîne încă ce-va, hotărîrea din urmă, sancțiunea oficială, pe care eŭ unul o aștept cu nerăbdare.

OVID DENSUSIANU

BROAȘTELE

Dăduse 'nghețul peste-un lac,
Și broaștele la fund pierdute
Steteaŭ posace și tăcute,
Dar își ziceaŭ, maĭ mult în vis:
«De-om da noĭ iar de cer deschis,
Vom birui pe filomele...
Veni și soarele fierbinte,
Și ghiața se topi, — dar ele
Orăcăiră ca 'nainte.

(Din GOETHE.)

FILOMÉLÃ s. f. privighetoare, fr. philomele, în sec. XIX, cuvînt poetic din epoca romanticã.

MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

și Asociația Română pentru Patrimoniu

vă invită

Miercuri, 4 mai 2011, ora 18.00

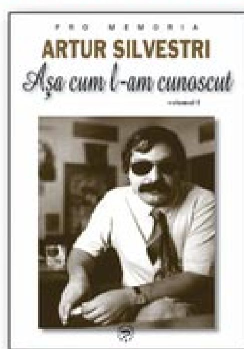
la standul editurii Carpathia

în Pavilionul Expozițional din Piața Victoriei (fosta Piața Operei)

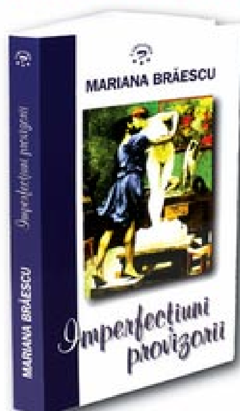
în cadrul Târgului Gaudeamus Timișoara

la un eveniment cultural deosebit:

Lansarea cărții

Lansarea volumelor de proză ale scriitoarei Mariana Brăescu

În perioada 4-8 mai 2011, în cadrul Târgului Gaudeamus Timișoara, Editura Carpathia va oferi în mod gratuit, cărțile lui Artur Silvestri și despre Artur Silvestri:

- **Artur Silvestri - „Revolta Fondului Neconsumat. Cazul Zaharia Stancu“**
- **Artur Silvestri - „Radiografia spiritului creol. Cazul Miron Radu Paraschivescu“**
- **Artur Silvestri - „Frumusețea lumii cunoscute. Zile de neuitat“**
- **Artur Silvestri - „Apocalypsis cum figuris. Șapte nuvele fantastice cu prolog și epilog“**
- **Artur Silvestri - „Perpetuum mobile. Piese improvizate pentru violoncel și oboi“**
- **„In memoriam Artur Silvestri - mărturii tulburătoare“**
- **„Artur Silvestri. Vocația Căii Singuratice“ de Cleopatra Lorințiu**
- **„Artur Silvestri - Fapta culturală“ un documentar alcătuit de sociolog Teodora Mîndru**
- **„Artur Silvestri - Așa cum l-am cunoscut“ un documentar alcătuit de sociolog Teodora Mîndru**

Pentru confirmări, informații suplimentare:
tel: 0744.380.643, Maria Anghel; tel: 0745.251.152, Georgeta Dencu